

Arrest

nr. 229 292 van 26 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 december 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en heeft een visumaanvraag ingediend met het oog op een gezinshereniging met zijn echtgenote, die de vluchtelingenstatus toegekend kreeg en die in België verblijft. Met de thans bestreden beslissing wordt de visumaanvraag afgewezen, op de volgende gronden:

“Commentaar: De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend door S. A. M., ° 24/04/1986, van Eritrese nationaliteit, teneinde zijn vermoedelijke echtgenote in België, G. W. T., °11/02/1987, erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen in België.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een huwelijkscertificaat, afgeleverd door het "Public Registration Office Asmara", niet gelegaliseerd.

Overwegende dat het dossier werd overgemaakt aan het parket voor een mogelijk onderzoek schijnhuwelijk.

Overwegende dat er uitstel werd genomen in het dossier om een politieel onderzoek uit te voeren.

Overwegende dat mevrouw G. W. T. nooit aangetroffen werd op haar opgegeven adres om duidelijkheid te verschaffen betreffende haar huwelijk met meneer S. A. M..

Overwegende dat we niet weten of mevrouw G. W. T. nog in België verblijft wordt de visumaanvraag afgewezen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10, 40bis, 42 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het vertrouwens-, rechtszekerheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste middelonderdeel richt verzoeker zich tegen het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat het ingediende huwelijkscertificaat niet gelegaliseerd werd.

“Verzoeker is hierin formeel en stelt dat hij alle gevraagde documenten, waaronder de gelegaliseerde huwelijksakte, heeft toegevoegd bij zijn aanvraag.

Ondergeschikt, indien dit toch niet het geval zou zijn, dient met het volgende rekening gehouden te worden.

De echtgenote van verzoeker, zijnde mevrouw G. W. T., is erkend in België als vluchteling.

In het kader van deze procedure heeft zij ook alle documenten waarover zij beschikte dienen af te geven aan het CGVS zijnde onder andere de huwelijksakte.

Het CGVS beschikt aldus reeds over een huwelijksakte van verzoeker en zijn vrouw en hebben deze ook aan de nodige controles onderworpen.

Mocht er enige twijfel over dit document zijn, hadden zij dit reedsesignaleerd, hetgeen echter niet het geval is.

Daarenboven kan verwerende partij ook aan het CGVS steeds vragen om een attest van huwelijk te verkrijgen of meer informatie.

Gelet op het feit dat verzoekende partij niet in België is, kan hij noch zijn vrouw heden aan het CGVS vragen om een attest van huwelijk.

Het CGVS zal dit immers enkel overmaken aan de vreemdeling indien zowel deze als zijn echtgenoot/echtgenote in het land verblijven.

Verwerende partij kan echter zelf deze informatie opvragen.

Mocht er toch enige twijfel zijn over het huwelijk, brengt verzoeker ten overvloede een aantal foto's voor dewelke gemaakt zijn tijdens het huwelijk van hemzelf en zijn vrouw waarop zij beiden duidelijk te onderscheiden zijn (stuk 5).”

In het tweede middelonderdeel neemt de verzoeker het motief over de overmaking van het dossier aan het parket voor een mogelijk onderzoek naar een schijnhuwelijk op de korrel, op de volgende wijze:

“Huidig dossier is overgemaakt aan het parket voor een onderzoek naar schijnhuwelijk.

In dit kader is een politieel onderzoek gevraagd door het parket.
 Verwerende partij haalt aan dat de politie mevrouw G.W.T. nooit heeft aangetroffen op haar adres.
 Als gevolg hiervan heeft het parket het onderzoek zonder gevolgd geklasseerd.
 Dit is een tweede element aangehaald door verwerende partij om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker af te wijzen.
 Deze weergave klopt echter niet met de feiten.
 In juli 2018 is de politie langs geweest bij G.W.T. dewelke op dat moment niet thuis was.
 Vervolgens zijn er opnieuw politieagenten langs geweest in de maand augustus.
 Deze konden mevrouw G.W.T. thuis aantreffen en hebben haar paspoort hierbij ook gecontroleerd.
 Zij stelden later terug te komen om haar dossier verder te regelen.
 Zij zijn echter nooit terug gekomen en een drietal weken later is mevrouw G.W.T. dan zelf naar het politiekantoor te Lier geweest (stuk 3).
 Hier werd gesteld dat het dossier was opgestuurd maar er geen problemen waren.
 Verzoeker en zijn vrouw waren dan ook zeer verbaasd toen zij merkten dat hun aanvraag tot gezinshereniging was afgekeurd.
 Dit kan echter onmogelijk aan verzoeker en zijn vrouw worden tegengeworpen, daar zij het nodige hebben gedaan.
 Het is duidelijk dat er in dit opzicht sprake is van verwarring bij de politie.
 De reden hiertoe is zonder twijfel het feit dat de (huur)woning van mevrouw G.W.T. verkocht is geweest in de maand augustus 2018.
 Zo stelt de politie dat er sprake was van een maand huurachterstal.
 Dit is correct, daar mevrouw immers niet wist of zij nog aan de oude of de nieuwe huisbaas moest betalen daar de verkoop in augustus plaatsvond.
 Zij heeft echter zodra zij hiervan uitsluitsel kreeg meteen de huurachterstal betaald en dit zijnde eind augustus, namelijk op 27 augustus 2018 (stuk 6).
 De politie stelt echter dat de huisbaas hen op 10 augustus 2018 heeft gebeld om te stellen dat de huurachterstal was weggewerkt en dat mevrouw nog steeds daar woonde (stuk verweerder gevoegd bij de nota 4 februari 2019).
 Zijnde aldus ettelijk weken alvorens de huishuur in kwestie is gestort.
 Vervolgens stellen de agenten nog dat er sprake is van een ambtshalve schrapping, wat opnieuw duidt op de verwarring bij de agenten.
 Mevrouw woont immers al jaren op het adres te 2500 Lier, B**steenweg 8 bus 3 doch een andere persoon die hier blijkens nog ingeschreven stond, is wel degelijk ambtshalve geschrapt!
 Het gaat hier echter niet om mevrouw G.W.T..
 Dit alles wordt ook gestaafd door het OCMW Lier:
 "Enkel zie ik staan dat er nog een ander persoon stond ingeschreven op hetzelfde adres, op datum van inschrijving van T..
 De politie heeft de andere persoon uitgeschreven.
 T. staat sedert 8/08/2017 ingeschreven op het adres B**steenweg 8 bus 3, te Lier.
 Dit werd voor zover ik kan zien geen enkele keer in twijfel getrokken.
 Ik zie ook dat de eigenaar het pand heeft verkocht in augustus 2018. De nieuwe eigenaar wenst het pand verder te verhuren aan T., dus ook hierdoor geen problemen voor haar.
 Bij deze kan ik dus bevestigen dat mevrouw T. steeds woonachtig is geweest op haar huidig adres. "
 (Stuk 3: Schrijven raadsman verzoeker aan politie Lier dd. 17 januari 2019)
 "Mevrouw G. T. is bij ons gekend vanaf 14-07-2017.
 Voor de huishuur in augustus 2018 was er inderdaad éénmalig een huurachterstal.
 Dit komt doordat de eigenaar van de huurwoning is veranderd.
 Hierdoor was er onzekerheid bij de huurder naar welk rekeningnummer de huishuur moest betaald worden.
 Eind augustus 2018 werden er dan ook 2x de huishuur betaald, zodat de huurachterstal meteen werd weggewerkt. "
 (Stuk 7: Schrijven OCMW Lier dd. 18 februari 2019)
 Het is aldus duidelijk dat mevrouw wel degelijk bereikbaar was voor de politie teneinde alle vereiste informatie te verschaffen over haar huwelijk met verzoeker.
 Verzoeker wijst er ook op dat de politie expliciet stelt dat zij door de huisbaas in kennis zijn gesteld dat mevrouw nog wel degelijk op dat adres woont en er aan te treffen is.
 Indien de politie tot op dat moment niet in staat was geweest om mevrouw daar aan te treffen, is het dan ook onbegrijpelijk waarom zij na deze melding niet het nodige heeft gedaan om haar terug op te zoeken en te ondervragen.

Verzoekende partij wijst er ten overvloede op dat het feit dat door het parket een onderzoek naar schijnhuwelijk is gestart op vraag van verwerende partij met een bijhorend politieel onderzoek de standaard procedure is en aldus geen afbreuk doet aan het voorgaande. “

In het derde middelonderdeel betoogt verzoeker dat het motief dat het niet zeker is dat de echtgenote van verzoeker nog in België zou verblijven onbegrijpelijk is, om de volgende reden:

*“Zoals duidelijk is aangetoond in het voorgaande door verzoeker heeft zij steeds op hetzelfde adres verbleven, meer bepaald te 2500 Lier, B**steenweg 8 bus 3 en dit sedert 8 augustus 2017.*

Dit is op geen enkel moment in het verleden in vraag gesteld en wordt herhaaldelijk bevestigd door het OCMW.

Daarenboven heeft haar huisbaas dit zelfs nog expliciet aangegeven aan de politie:

“Op 10/08/2018 werden wij door de huisbaas in kennis gesteld dat ze betrokkene terug hebben gezien, en dat de achterstand van de huur werd weggewerkt. ” (stuk verweerder gevoegd bij de nota 4 februari 2019).

Het staat aldus als een paal boven water dat mevrouw nog steeds in België verblijft en dit kan niet ernstig betwist worden.”

3.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een niet-gelegaliseerde religieuze huwelijksakte bij de aanvraag werd gevoegd. Verzoeker stelt dan wel dat hij een gelegaliseerde akte zou hebben neergelegd, maar dit blijkt niet uit het dossier en hij brengt daarvan evenmin enig bewijs bij. Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat zijn echtgenote in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen enkel document had neergelegd, zodat verzoeker ook op dat vlak niet kan worden gevolgd. De beide uitgangspunten van waaruit het eerste middelonderdeel vertrekt zijn niet correct, hetgeen in casu volstaat om het eerste middelonderdeel af te wijzen.

Voor zover verzoeker foto's bijvoegt van zijn huwelijk, moet erop worden gewezen dat deze geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen, alleen al omdat deze foto's thans voor het eerst worden bijgebracht, terwijl voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, de Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met op dat moment voorliggende feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Daarbij komt nog dat ook de verwerende partij de beoordeling van de aanvraag niet heeft beperkt tot de vaststelling dat geen gelegaliseerd stuk werd overgemaakt, maar daarentegen heeft gepoogd een onderzoek te doen voeren naar oprechtheid van het huwelijk, door middel van het overmaken van het dossier aan het parket.

Ten gevolge daarvan werd een uitstel genomen, precies om een politieel onderzoek te voeren in het kader waarvan verzoekers echtgenote in de mogelijkheid zou worden gesteld om duidelijkheid te verschaffen over het huwelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers echtgenote niet kon worden aangetroffen om hierover te worden bevraagd.

Verzoeker stelt hier onder meer tegenover dat de redenering van de verwerende partij onbegrijpelijk is, dat zijn echtgenote steeds op hetzelfde adres heeft verbleven en dat uit het verslag van de politie blijkt dat de huisbaas dit zelfs nog expliciet heeft aangegeven aan de politie, zodat niet ernstig kan worden betwist dat mevrouw nog in België verblijft.

De verwerende partij repliceert daarop in haar nota dat uit het politieverslag blijkt dat verzoekers echtgenote tot op dat ogenblik nooit op het opgegeven adres kon worden aangetroffen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Het politieverslag van 14 augustus 2018 dat door de verwerende partij werd gevoegd bij haar nota als basis voor de motivering van de bestreden beslissing stelt het volgende:

“betrokkene kon niet aangetroffen worden:

Er was vermoeden dat betrokkenen [sic] niet meer op voornoemd adres woonachtig zijn, ook stond de huishuur al een maand achter.

Derhalve werd er een Politieonderzoek aangaande de woonst bij stad Lier aangevraagd, welke ons op 08/08/2018 is toegekomen.

Ondertussen zijn er op verschillende dagen en uren huisbezoeken uitgevoerd door onze diensten, doch wij konden betrokkenen [sic] nooit thuis treffen.

Op 10/08/2018 werden wij door de huisbaas in kennis gesteld dat ze betrokkene terug hebben gezien, en dat de achterstand van de huur werd weggewerkt.

Doch op heden hebben wij betrokkene nog steeds niet kunnen thuistreffen.

Het Politieonderzoek aangaande de mogelijke ambtshalve schrapping van betrokkene op dit adres is dus nog lopende.”

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat het onderzoek klaarblijkelijk werd gevoerd op grond van een vermoeden dat verzoekers echtgenote niet meer op het voormelde adres woonachtig zou zijn. In het administratief dossier blijkt op geen enkele wijze op welke gronden dit vermoeden was ontstaan. Uiteraard is een huurachterstal van één maand op zich niet van aard om dat vermoeden te doen ontstaan.

De Raad is voorts van oordeel dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de vaststelling dat verzoekers echtgenote mogelijks bij een aantal gelegenheden niet kon worden aangetroffen om duidelijkheid te verschaffen over hun huwelijk enerzijds, en de vraag of in alle redelijkheid, op grond van dit verslag kon worden vastgesteld dat *“we niet weten of mevrouw [...] nog in België verblijft”* als determinerend motief om de visumaanvraag af te wijzen, anderzijds.

Hoewel van de echtgenote van verzoeker kan worden verwacht dat zij meewerkt met de overheid opdat deze tijdig en terdege geïnformeerd kan beslissen over de visumaanvraag, moet worden gewezen op het volgende:

Het feit dat verzoekers echtgenote niet thuis kon worden aangetroffen heeft geleid tot een brief van 16 augustus 2018 vanwege de procureur des Konings aan de verwerende partij waarin deze liet weten dat, gelet op het feit dat mevrouw niet kon worden aangetroffen en een politieonderzoek aangaande een mogelijke schrapping nog lopende was, geen bijkomende elementen konden worden aangebracht om al dat niet te besluiten dat het een schijnhuwelijk betreft. De verwerende partij doet over de al dan niet rechtsgeldigheid van het huwelijk geen uitspraak in de bestreden beslissing.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het determinerende motief dat heeft geleid tot de afwijzing van de visumaanvraag dan ook is dat *“we niet weten of mevrouw [...] nog in België verblijft”*.

Aangaande het gestelde dat verzoekers echtgenote nooit kon worden aangetroffen op haar adres moet worden vastgesteld dat uit het politieverslag blijkt dat de onderzoeksopdracht pas werd ontvangen op 8 augustus en het verslag dateert van amper 6 dagen later enerzijds en dat op geen enkele wijze wordt gespecificeerd op welke momenten de politie zich had aangeboden anderzijds. Daarenboven wordt expliciet gesteld dat de huisbaas reeds op 10 augustus had laten weten haar te hebben gezien en dat het achterstallige huurgeld was betaald. Tot slot, en bovenal, blijkt uit datzelfde verslag dat uitdrukkelijk wordt gesteld dat *“het politieonderzoek aangaande de mogelijke ambtshalve schrapping van betrokkene op dit adres [...] dus nog lopende [is]”*.

Aangezien verzoekers echtgenote nog steeds was ingeschreven op het door haar opgegeven adres en het politieonderzoek naar de vraag of mevrouw aangaande een mogelijke ambtshalve schrapping nog lopende was en gelet op alle in het politieverslag vermelde gegevens, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij voorbarig, en dus in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, de visumaanvraag heeft afgewezen omdat *“we niet weten of mevrouw G.W.T. nog in België verblijft”*. Het is immers pas vanaf de voormelde ambtshalve schrapping dat het vermoeden wordt geïnstalleerd dat de geschrapte niet langer verblijft op het adres waarop hij of zij werd ingeschreven. Ten overvloede kan overigens nog worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat mevrouw alsnog, na de bestreden beslissing, ambtshalve werd geschrapt.

3.3. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. De repliek van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van 13 december 2018 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS